

Júlia

Jennie Lucas

Egy kis ízelítő

Nicola Marsh

Mesebolt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennie Lucas, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 711. eredeti címe: *Claiming His Nine-Month Consequence*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Nicola Marsh, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 712. eredeti címe: *Wife and Mother Wanted* (Harlequin, Mills & Boon Tender Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 711-712. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-064-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jennie Lucas
Egy kis ízelítő

1. FEJEZET

Ares Kourakis!

A klubban, ahol dübörgött a basszus és vibráltak a fények, mindenki szájáról a férfi nevét lehetett leolvasni. A jóképű görög milliárdos valóban eljött Star Valley-be!

A vendégek izgatottan beszélgettek, és féltékeny pillantásokat vetettek a VIP-részleg felé. Ruby Prescott vágott egy grimaszt. Jóképű milliárdos? No, nem valószínű. Az ő eddigi tapasztalatai alapján a milliárdosok kivétel nélkül csúnyák voltak. Lehet, hogy kívül nem annyira, de belül mindenképpen. Ennyi pénzre csak úgy lehet szert tenni, ha az ember eladja a lelkét.

De Rubyt pillanatnyilag ez érdekelte a legkevésbé. A pult mögött kellett állnia, és fárasztó napja volt. Délelőtt négyéves gyerekeknek tartott síoktatást, délután pedig egy butikban dolgozott. Folyamatosan ásítózott, pedig az este még csak most kezdődött. Nyújtózkodott egyet, hogy felébredjen, és gyakorlott mozdulatokkal kitöltött néhány italt.

- Nem akarom elhinni, hogy Kourakis tényleg itt van! – súgta oda neki Lexie, az egyik pincérnő.
- Furcsa lenne, ha nem lenne itt, miután vett házat a környéken.

Fél évvel ezelőtt Ruby tagja volt annak a brigádnak, amelyik kitakarította a házat, mielőtt Kourakis megvette, és a szóbeszéd szerint harmincmillió dollárt fizetett érte. Ruby túlzottan nagyinak és elegánsnak találta, főleg ahhoz képest, hogy csak téli szállás.

Kitöltött egy sört, és letette pultra.

- És egyáltalán milyen név az, hogy Ares?
- Annyira jóképű és annyira gazdag, hogy a neve nem számít – felelte Lexie, és megigazította a haját. – Gondolkodás nélkül hozzámennék. Micsoda szerencse, hogy pont ott ül, ahol én szolgálok ki!

– És micsoda szerencse, hogy állítólag pont most szakított a barátnőjével – jegyezte meg gúnyosan Ruby.

- Komolyan?

Lexie nagyon lelkesnek látszott. Kigombolt a blúzán még egy gombot, magához vett egy tálcát, és elindult a VIP-részleg felé.

Ruby folytatta az italok kitöltését. Ma zsúfolásig megtelt az Atlas Klub, mert ez volt a márciusi filmfesztivál utolsó napja, és a városban nyüzsögtek a turisták.

Az idahói hegyek között fekvő síparadicsomban rendszeresen megfordultak milliárdosok. Star Valley a gazdag és híres emberek gyűjtőhelye volt. Karácsony környékén telt meg a legjobban a város, amikor a jómódú családok ideutaztak síelni, júliusban pedig egy egész flottányi magángép szállt le a völgyben, mert a *McFallon and Company* vezetősége minden évben itt ülésezett.

Ruby azonban tudta, hogy a mesebeli herceg nem létezik. Minél gazdagabb és becsvágyóbb valaki, annál csúnyább a lelke.

Megint odalépett a pulthoz egy pincérnő.

- Három mojítót kérek, egyet cukor nélkül, egyet gránátalmával, egyet pedig sok lime-mal – hadarta két levegővétel között. – És a nő azt mondta, hogy ha túl kevés menta van benne, azonnal visszaküldi.

Ruby felsóhajtott. A gazdag férfiak legalább egyszerűbb italokat rendeltek, mint a feleségeik és barátnőik, például whiskyt jéggel. Megfordult, elkészítette a rendelést, és amikor kirakta a pultra, megpillantott egy fiatal, szőke nőt, aki rövid, piros ruhát viselt, és megpróbált észrevétlenül elsurranni a pult előtt.

- Ivy? – kérdezte hitetlenkedve Ruby.

Tizenkilenc éves húga rémülten megtorpant, és megfordult.

- Nahát! Helló, Ruby!

– Neked nem lenne szabad itt lenned! Miért nem állítottak meg a bejáratnál?

Ivy elvörösödött.

– Szóval... azt mondtam Alonzónak, hogy feltétlenül beszélnem kell veled, mert anyával történt valami.

Rubynak elkerekedett a szeme a rémülettől.

– Mi történt anyával?

– Semmi, nagyon jól van – igyekezett megnyugtatni Ivy. – Aludt, amikor eljöttem otthonról. Úgy hallottam, Ares Kourakis itt van a klubban.

Jaj, ne! A húga is elkapta a „betegséget”!

– Ugye csak viccelsz?

– Tudom, hogy szerinted még túl fiatal vagyok, de van egy tervem – közölte Ivy. – Elcsavarom a fejét, kilyukasztom pár helyen az óvszert, teherbe esek, és elvesz feleségül. És megszabadulunk az összes gondtól.

Ruby döbbenetesen meredt a hűgára. Nem akart hinni a fűlének.

– Teherbe akarsz esni egy ismeretlen férfitól?! Nem gondolod, hogy ez nagyon kockázatos?

Ivy résznyire húzta a szemét.

– Végre megkaphatok mindent, amire vágytam. Nem fogom elszalasztani ezt a lehetőséget! Nem leszek olyan, mint te. Állandóan az álmaidról beszélsz, de semmit sem teszel azért, hogy megváltozzon az életed. Mert gyáva vagy.

Ruby levegő után kapkodott. Úgy érezte, mintha a húga gyomorszájon vágta volna. *Mert gyáva vagy...*

– Én meg fogom valósítani az álmaimat – folytatta Ivy. – Nem akarok állandóan a kifizetetlen számlák miatt aggódni. Jólétben akarok élni. – Megvetően végigmérte a nővérét. – Lehet, hogy te feladtad az álmaidat, de én nem.

Ruby szemügyre vette a nála öt évvel fiatalabb, elkényeztetett kishűgát, és döbbenetesen állapította meg, hogy gyönyörű nő lett belőle. Ijesztő volt a gondolat, hogy megvalósíthatja a tervét.

– Ne csináld! – kérte Ruby. – Nem engedhetem, hogy megtegy.

– Próbáld csak megállítani! – Ivy egy pillanattal később eltűnt a tömegben.

Ruby képtelen volt megmozdulni. Mióta az anyjuk beteg lett, kizárólag a kimerültségről, a félelemlről és az aggodalomról szólt az élete, ami felemésztette az erejét, és érzékennyé tette.

Nem akarta elhinni, hogy a húga csapdába akarja csalni Ares Kourakist azért, hogy az vegye el feleségül. Ivy sohasem szeretett dolgozni, de még ő sem lenne képes arra, hogy eladja magát egy gazdag férfinak, akit nem szeret.

Vagy talán mégis?

– Várj! – kiáltotta Ruby.

A húga után akart szaladni, de beleütközött Montyba, aki szintén a bárban dolgozott, és egy üres vodkásüveg csörömpölve lezuhant a földre.

– Mi ütött beléd? – sziszegte Monty.

Ruby szó nélkül felkapott egy seprűt, és feltakarította az üvegcserepeket, utána ismét Monty felé fordult.

– Ne haragudj, de el kell mennem. Van egy kis dolgom.

– Ugye csak viccelsz? Nem hagyhatod rám az egész...

– Köszönöm! – mondta Ruby, és elrohant.

A fűlében csengtek a húga szavai: *Kilyukasztom pár helyen az óvszert, teherbe esek, és elvesz feleségül.*

Ruby kihúzta magát, és miközben határozott léptekkel a VIP-részleg felé igyekezett, amely a klub félemeletén volt, megpillantotta a hűgát, aki a milliárdos komor tekintetű testőrei mögött ült egy sötét hajú férfi társaságában.

Ares Kourakis hirtelen Ruby felé fordult, mintha megérezte volna a tekintetét. A férfi átható pillantásától Ruby megborzongott, és megcsóválta a fejét. Vajon miért reagál így a milliárdosra, aki a háború istenéről kapta a nevét?

Nem fogja megengedni, hogy ez a könyörtelen ember tönkregye Ivy és egy ártatlan gyerek életét!

A harminchat éves Ares Kourakis – a Kourakis Hajózási Vállalat kizárólagos örököse, valamint közismert playboy – éppen unatkozott. Körbenézett a klubban. Ebben az amerikai síparadicsomban is ugyanolyan drága whiskyt lehetett kapni, mint máshol, és ugyanolyan dübörgő elektronikus zene szólt. Ezek a klubok mindenütt egyformák.

Még a klubokban lévő nők is egyformák voltak, legalábbis típus szempontjából. Mindegyik olyan vékony és szép, mint egy topmodell, mindegyik rövid szoknyát és magas sarkú cipőt visel, és mindegyik meg akarja szerezni őt magának.

Az utóbbit Ares nem is bánta. Az esetek többségében gátlástalanul elfogadta, amit felajánlottak neki. Azok a nők, akik a pénzére és házasságra vágytak, pontosan tudták, mit tesznek, és Ares ismerte a kisded játékaikat. Elvette, amit kapott, és ha túl bonyolulttá vált a dolog, véget vetett neki. De ma valamiért nem élvezte a játékot.

Ezen a télen annyi dolga volt, hogy csak néhány napra tudott eljönni abba a házba, amelyet néhány hónappal ezelőtt vásárolt Star Valley-ben. Azt hitte, hogy itt majd ki tudja pihenni New York fáradalmait, de szokás szerint túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy kihasználja ezt a lehetőséget. A szeretője azonban rábeszélte, hogy kísérje el az első filmje bemutatójára.

Poppy Spencer karcsú, harmincas szőkeség volt, akinek a szülei annyira gazdagok voltak, hogy sohasem kellett dolgoznia. Rengeteg dologba belefogott, de semmi sem érdekelt igazán, és mindenre ráunt. Egy évvel ezelőtt kitalálta, hogy filmsztár lesz, és mivel nem volt kedve meghallgatásokra járni, a saját pénzéből készített egy filmet. Ő rendezte, ő írta a forgatókönyvet, valamint ő volt az egyetlen szereplője, és megpróbálta elhitetni Aresszel, hogy a háromórás fekete-fehér monológ kiemelkedő filmművészeti alkotás.

A filmet tegnap este mutatták be, és a közönség lehurrogtá. Poppy rettenetesen szégyellte magát, és sírva könyörgött Aresnek, hogy vigye el Nepálba, mert hegymászó akar lenni, és meg akarja mászni a Mount Everestet.

Amikor Ares nemet mondott azzal az indokkal, hogy erre most nincs ideje, Poppy azzal vádolta, hogy nem támogatja az álmai megvalósításában, és szakított vele. Elrepült a következő géppel, pedig csak a turistaosztályra kapott jegyet.

Ares azonban Star Valley-ben maradt, mert kedvelte a várost, és szeretett volna egy kis időt a házában tölteni. Azt is elhatározta, hogy a sípályára is kimegy, mielőtt üzleti ügyben elrepül Sydney-be. A legkevésbé sem vágyott Nepálba, és azt is tudta, hogy Poppy néhány hónap alatt rá fog unni a hegymászásra, és bejelenti, hogy inkább antropológus lesz.

Poppyszórakoztató társaság volt, élvezte a szexet, és nem támasztott különösebb követelményeket vele szemben. Nem kérdezgette Arest a gyerekkoráról, sem az érzéseiről, és ez a felszínes viszony tökéletesen megfelelt a férfinak.

Hirtelen azonban rádöbbsent: örül, hogy Poppy elment, mert ez a kapcsolat is untatta. A szüleitől örökölt hajózási vállalat volt a szenvedélye, és tíz év alatt kemény munkával sikerült elérnie, hogy nemzetközi vállalkozássá növekedjen. De mostanában a munkája sem érdekelt.

Ares igyekezett valami másra gondolni. Ma kiment síelni, ahogy tervezte, de a ragyogó napsütés és a tökéletes hó ellenére nem érezte magát olyan jól, mint ahogy elképzelte. Az emberek állandóan összesúgtak a háta mögött, és a nők szándékosan becsúsztak elé, hogy felhívják magukra a figyelmet, amitől csak még rosszabb lett a kedve.

Éppen ezért úgy döntött, hogy az utolsó estén elmegy szórakozni. Talán belebotlik egy csinos nőbe, és egy kellemes éjszaka megmenti ezt a kiruccanást.

De amikor ránézett a vele szemben ülő fiatal szőkeségre, aki egy unalmas történetet mesélt, rájött, hogy tévedett.

Hibát követett el, amikor megvette azt a házat, és hibát követett el azzal, hogy idejött. Még ma el kellene repülnie Sydney-be, és meg kellene kérnie Dorothyt, hogy adja el a házat.

A szőkeség éppen egy mondat közepén tartott, de Ares félbeszakította, közölte vele, hogy mennie kell, és már fel akart állni, amikor megpillantotta azt a nőt.

Mozdulatlanná dermedt. Úgy érezte, mintha megállt volna az idő. A villogó fények, a dübörgő

zene és a táncoló vendégek összemosódtak a háttérben, és csak a nőt látta.

Úgy nézett ki, mint egy istennő. A szeme sötét volt, az ajka mélyvörös, és sötét, csillogó haja ráomlott a vállára. Az elegánsan öltözött vendégekkel ellentétben farmert és ujjatlan, derékban húzott blúzt viselt, amely remekül kihangsúlyozta telt keblét, keskeny csípőjét és kerek fenekét.

És ez az istennő egyenesen Ares asztala felé tartott. A férfinak kiszáradt a szája.

Miközben a nő az egyik testőrével beszélt, odafordult a szőkeséghez, aki zavartalanul folytatta a monológot, miután Ares közölte vele, hogy távozik.

– Inkább neked kellene elmenned – mondta neki.

– Elmenni? – A szőkeség értetlenül elmosolyodott. – Hozzád?

Ares meg sem hallotta a kérdést, mert közben odaintett a testőrének, Georgiosnak, hogy engedje fel a lélegzetelállító, barna hajú nőt.

A nő elindult felfelé a lépcsőn, és Ares képtelen volt levenni róla a szemét. Vajon miért találja ennyire vonzónak? Talán az erotikus kisugárzása és az öltözéke miatt, ami a negyvenes évek Amerikáját idézte? Vagy azért, mert gyönyörű volt a teste, és a tekintete mély érzésekről árulkodott?

Az biztos, hogy már nem unatkozott. Izgalomba jött a teste.

A barna hajú nő azonban tudomást sem vett róla, hanem az asztalánál ülő szőkeség felé fordult, és vádló pillantást vetett rá.

– Állj fel, és menjünk!

– Nem parancsolgathatsz nekem, Ruby – felelte pimaszul a szőkeség, aki hirtelen úgy nézett ki, mint egy dacos tinédzser.

Ruby. Milyen gyönyörű, szinte mesébe illő név egy olyan nő számára, aki úgy néz ki, mint egy keményszívű hercegnő, aki bármelyik férfival meg tudja etetni a mérgezett almát. Arest nem zavarta a szigorú hangnem, mert alig várta, hogy megszabaduljon a szőkeségtől.

– Igen, tényleg el kellene menned – kapcsolódott be a beszélgetésbe. – Kifizetem az italaidat, de...

– Az italaid? – Ruby dühösen Ares felé fordult. – A húgom kiskorú, Mr. Kourakis! Hogy merészelte leitatni?

– A húga? És kiskorú?

A férfi összeráncolta a szemöldökét, ránézett a szőkeségre, utána ismét Ruby felé fordult, aki bosszúsan méregette. Kezdett összeállni a fejében a kép.

– Maga ezért jött fel ide? – kérdezte végül.

– Higgye el nekem, Mr. Kourakis, hogy szívességet teszek magának! Ivynak az a nagyszerű ötlete támadt, hogy elcsavarja a maga fejét, teherbe esik, és elveteti magát feleségül.

Ares döbbenten meredt Rubyra. Nem a terven lepődött meg, hanem a nő őszinteségén.

– Fogd be a szád! – kiáltotta a szőkeség. – Mindent elrontasz!

– Egy milliárdshoz akart hozzámenni – folytatta Ruby. – Kérem, ne vegye rossz néven a butaságát! Még csak tizenkilenc éves.

Közben Ruby megvetően végigmérte Arest. *Vajon mit akar egy harmincas férfi egy tizenkilenc éves lánytól?*

A férfi hirtelen rettenetesen öregnek érezte magát.

– Gyűlöllek! – sikoltotta a szőkeség.

– Menj haza, Ivy, különben szólok Alonzónak, hogy dobasson ki téged!

– Rendben van – felelte duzzogva a szőkeség, utána felállt, és büszkén elvonult.

– És ne meséld el anyának, mi volt a terved! – kiáltotta utána Ruby, azután Ares felé fordult. – Elnézést a zavarásért, Mr. Kourakis. Kellemes estét!

Rámosolygott Aresre, aztán sarkon fordult, de a férfi elkapta a csuklóját. Amikor a keze hozzáért a nő puha bőréhez, felforrt a vére.

– Várjon! Igyon meg velem valamit!

– Nem szoktam inni. Itt dolgozom.

Ezek szerint tisztességes munkával keresi a kenyerét.

Ares összehúzta a szemöldökét.

- Azért dühös rám, mert a húgával beszélgettem? Ő egyáltalán nem érdekel.
- Nagyon helyes. – Ruby kiszabadította a kezét. – Viszontlátásra!
- Várjon! Azt tudom, hogy Rubynak hívják, de mi a vezetékneve?

A nő elmosolyodott.

- Miért árulnám el a nevem?
- Maga is tudja az enyémet.

– De csak azért, mert mindenki magáról beszél – felelte gúnyosan a nő. – Úgy tűnik, sok rajongója van.

Ares még sohasem utasították vissza ennyire határozottan, és próbálta megérteni a helyzetet.

– Maga házas?

– Nem.

– Vőlegénye van?

– Nekem *dolgoznom* kell. Én készítem el a pincéreknek a rendeléseket.

Ares döbbenten rámeredt.

– És inkább a munkát választja a társaságom és egy ital helyett?

– Ha nem készítem el az italokat, a pincérek kevesebb borralalót kapnak, és többet kell dolgozniuk, hogy kifizethessék a lakbért. Nincs mindenkinek harmincmillió dolláros háza.

Ezek szerint Ruby tud a házról, és azt is tudja, mennyit fizetett érte.

– A nők többsége boldogan felmondana, hogy velem tölthessen egy estét – felelte a férfi reménykedve.

– Akkor igyon meg velük valamit! – felelte a nő, és távozott.

Ares egy darabig képtelen volt megmozdulni. Ki lehet ez a Ruby? És vajon ő miért érzi úgy, hogy ma este feltétlenül ágyba kell bújnia vele?

Ares felállt, és lesétált Georgioshoz.

– Hazamehet – mondta a testőrnek.

A férfi arca azonnal felderült. Biztosan alig várta, hogy felhívhassa a feleségét New Yorkban, aki nemrég szült.

– Itt hagyjam az autót?

– Nem szükséges. Majd hazajutok valahogy. De kérem, szóljon a pilótának, hogy holnap korán akarok indulni.

Ares megfordult, és átvágott a klubon. A táncoló vendégek szinte varázsütésre utat nyitottak előtte. A férfiak irigykedve végigmérték, a nők pedig vágyakozó pillantásokat vetettek rá. Amikor leült a pulthoz, Ruby azonnal észrevette.

– Mit keres itt? – kérdezte a lány bosszúsan.

– Árulja el a vezetéknevét!

– Prescott – mondta az egyik pincérnő, aki a közelben állt. – Ruby Prescottnak hívják.

– Szép név – mondta Ares.

– A maga helyében nem henecegnék a sajátommal – torkolta le Ruby. – Hogy lehet egy gyereket a háború istenéről elnevezni?

– Ezt a szüleimtől kellene megkérdeznie – felelte a férfi, és gyorsan témát váltott. – Elegem van a whiskyből. Kérem, adjon nekem egy sört!

– Sört? – kérdezte meglepetten Ruby.

– Csapoltat.

Ruby csapolt egy pohárral a legolcsóbb sörből, és gondoskodott róla, hogy jó vastag habja legyen. A férfi elvette az italt, jóízűen belekortyolt, és letörölte a habot a szájáról.

– Finom.

Ruby vágott egy grimaszt, és folytatta a munkát. Fürge és gyakorlott mozdulatokkal töltötte ki az italokat, és miközben a férfi a sört kortyolgatta, őt nézte.

A lány szeme most éppen villámokat szórt.

– Miért csinálja ezt? Ez a kedvenc játéka?

– Maga szerint ez játék?

– Ha azt hiszi, hogy csak kéretem magam, akkor nagyon téved – felelte dühösen Ruby. – Nálam ezzel a módszerrel nem megy semmire.

Ruby nem is sejtette, hogy milyen gyönyörű, és a nők többségével ellentétben nem esett hasra Ares előtt.

A férfi elhatározta, hogy feltétlenül meg kell őt kapnia. Még ma este. Mindenáron.

Vajon mit akar tőle ez az arrogáns görög milliárdos?

Miközben Ruby elkészítette a következő rendelést, érezte, hogy a férfi őt nézi, és nem értette, Ares Kourakis miért szentel neki ekkora figyelmet. Bármelyik nőt megkaphatta volna. A filmsztárokat, akik a fesztiválra jöttek, a gazdag szülők elkényeztetett kislányait, akik itt síeltek. Vajon miért érdekli egy hétköznapi lány?

De Ruby biztosan érdekelte, mert különben nem a pultnál szopogatta volna a világ legrosszabb sörét, és nem bámulta volna ilyen kitartóan. Már a körülöttük állóknak is feltűnt a dolog. Monty és a pincérnők kíváncsian méregették őket, és a pultnál iszogató nők olyan arcot vágtak, mintha legszívesebben a fejéhez vágták volna a poharukat.

Miután Ruby odaadta a pincérnőnek az italokat, ismét a férfi felé fordult, és odahajolt hozzá.

– Elárulja végre, hogy mit akar?

– Magát.

– Engem? De miért?

– Mert maga a legvonzóbb nő ebben a klubban.

A férfi átható pillantásától Ruby megborzongott. Kevés tapasztalattal rendelkezett a férfiak terén, de azt még ő is észrevette, hogy Ares kívánja.

Ruby szemügyre vette a férfi markáns arcvonásait, hullámos, rövid haját és az ujjait, amelyekkel a zene ütemére dobolt a pulton. Önkéntelenül is vonzódott ehhez a férfihoz. Pedig Ares csupán annyit tett, hogy ránézett, és közölte vele, hogy ő a legvonzóbb nő ebben a klubban. Ruby eddig abban a hitben élt, túl okos ahhoz, hogy egy gazdag férfi levegye a lábáról.

De vajon tényleg így van? Mámoros állapotban érezte magát, pedig nem ivott. Ez a jóképű, arrogáns, gazdag férfi egyértelműen felizgatta.

Vajon mi történne, ha Ares valóban hozzáérne? Milyen érzés lenne, ha megsimogatná az arcát, a nyakát és a mellét?

Úgy érezte, mintha áramütés érte volna, és megkeményedett a mellbimbója az olcsó pamut melltartó alatt. Ő is kívánta a férfit. Megtámaszkodott a pulton, hogy könnyebben megtartsa az egyensúlyát.

– Mit... mit akar tőlem, Mr. Kourakis? – kérdezte, és megállapította, hogy remeg a hangja.

A férfi elmosolyodott.

– Táncoljon velem!

A görög isten, akiért megőrülnek a nők, vele akar táncolni? Ez nem lehet igaz!

– Nem.

– Miért nem?

Rubynak a fülében csengtek az anyja szavai: *Soha ne bízz egy gazdag férfiban, mert mindegyik hazudik és lop!*

Vett egy mély lélegzetet.

– Nem szoktam táncolni – felelte higgadtan és határozottan.

– Maga nem táncol, és nem iszik, ami elég régimódi. – A férfi átható pillantásától Ruby elvörösödött. – Szívesen megtanítom, ha gondolja. Mikor tart szünetet?

– Nem szórakozásból vagyok itt. Dolgoznom kell.

Ares félrebillentette a fejét.

– És mikor szokott szórakozni?

Ruby elgondolkodott. A szórakozás már régóta nem kapott helyet a naptárjában. Mielőtt az anyja beteg lett, neki is három munkahelye volt, ezért iskola után Rubynak kellett Ivyval tanulnia, és ő vezette a háztartást. Zavartan pislogott.

Ares rátette a kezét a kezére.

– Árulja el, hogy mivel töltené a legszívesebben ezt az estét!

Amikor a férfi hozzáért a kezéhez, Ruby megborzongott. Gyorsan elrántotta a kezét.

– Felmennék a hegyre – dűnnyögte morcosan. – A síóktatók ma este tartják meg a Lázadók éjszakáját.

– És az mi?

– Itt nem lehet éjszaka síelni, ezért a szezon végén mindig szervezünk egy éjszakai lesiklást. Ma van az utolsó telihold, mielőtt olvadni kezd a hó.

– És a hold elég fényt ad?

– Fáklyáink is vannak.

Ares érdeklődve félrebillentette a fejét.

– Erről még nem is hallottam.

– Azért, mert csak a helybeliek tudnak róla.

– Értem. – Ares kiürítette a poharát, és letette a pultra. – Jó tudni. Köszönöm a sört.

Lerakott egy húszdolláros bankjegyet a pultra, és szó nélkül eltűnt a tömegben.

Ruby tátott szájjal bámult utána. Azt akarta elérni, hogy Ares hagyja békén őt és a hűgát, de amikor a férfi egyszerűen felállt és elment, furcsa módon csalódott lett.

Beérkezett a következő rendelés, és Ruby kábultan elkészítette az italokat. Amikor letette a poharakat a tálcára, hirtelen felkapcsolódtak a lámpák a klubban, és Ruby sűrűn pislogott az erős fényben. Egy perccel később a zene is elhallgatott, és csak a vendégek morgolódását lehetett hallani.

Paul Vence, az Atlas Klub ráncos tulajdonosa, aki korábban zenész volt, kilépett a táncparketre a lila öltönyében, amely ráadásul bőrből készült.

– Ennyi volt mára! – kiáltotta a természetéhez képest meglepően erőteljes hangon. – Mindenki kifelé!

A vendégek és az alkalmazottak hitetlenkedve egymásra néztek.

– Kifelé! – Mr. Vence az alkalmazottak felé fordult. – Ne aggódjatok! Megkaptjátok a pénzeteket, borralalóval együtt.

– Összepakoljunk? – kérdezte Lexie.

– Nem szükséges. Azonnal elmehettek. – Mr. Vence ránézett Rubyra. – Főleg te.

És Ruby azonnal rájött. *Árulja el, hogy mivel töltené a legszívesebben ezt az estét!*

A vendégek kelleetlenül elindultak a kijárat felé. A kivilágított klub szomorú látványt nyújtott. A padló piszkos volt, a férfiak gyűröttnek látszottak, a nők arcán elkenődött a smink. A zene, a sötétség és a lüktető fények nélkül a klub elvesztette a varázsát.

Az öltözőben vidám volt a hangulat. Mindenki örült a szabad estének. Miután Ruby kivette a kabátját a szekrényből, megvárta, amíg a többiek elmennek, és azt mondogatta magának, hogy biztosan téved.

De amikor kiment, Ares a klub előtt várta. A havas utca már elcsendesedett, mert a vendégek más szórakozás után néztek. Amikor Ruby megpillantotta a férfit, aki talpig feketében egy villanyoszlopnak támaszkodott, bizseregni kezdett a bőre.

– Te voltál, igaz? – kérdezte vádlón.

Ares elmosolyodott.

– És ha igen?

– Mennyit fizettél Mr. Vence-nek azért, hogy bezárjon az év legjövedelmezőbb éjszakáján?

– Nem számít.

– Miért csináltad?

A férfi odalépett hozzá, és hátrasimított egy sötét hajtincset Ruby füle mögé.

– Azért, mert veled akarom tölteni az éjszakát.

– Te mindig megkapod, amit akarsz? – kérdezte Ruby, és igyekezett egy kis haragot csempészni a hangjába.

A férfi egyenesen a szemébe nézett.

– Igen.

A lány nyelt egy nagyot.

– De miért? – suttogta. – Miért éppen én?

– Azért, mert hihetetlenül gyönyörű vagy, és más, mint a többi nő.

– Hogy érted?

– Nem akarod felhívni magadra a figyelmemet.

Rubyban már majdnem feltámadt a remény, de hirtelen kijózanodott.

– Ezek szerint olyan vagy, mint egy elkényeztetett gyerek. Tele van a szobád játékokkal, de neked az kell, amit nem kaphatsz meg.

– A visszautasításod is felkeltette az érdeklődésemet, de nem csak erről van szó – felelte Ares.

– Van benned valami...

Hirtelen elhallgatott, a tekintete megállapodott Ruby száján, és a nő azt hitte, hogy meg fogja csókolni. Visszatartotta a lélegzetét.

– Vigyél magaddal a hegyre! – mondta végül Ares.

– Nem lehet. Csak a helybeliek mehetnek oda.

– De lehet – közölte ellentmondást nem tűrő hangon a férfi.

A lány vett egy mély lélegzetet.

– Biztosan remekül síelsz, de...

– Őszintén szólva egyáltalán nem.

– Akkor miért vetted meg azt a házat? – kérdezte meglepetten Ruby.

– Mást is lehet itt csinálni a síelésen kívül.

A lány megborzongott. Braden társaságában sohasem érezte így magát, még akkor sem, amikor a férfi megcsókolta. És akkor sem, amikor megkérte a kezét.

– Van síruhád? – kérdezte végül.

– Természetesen – felelte mosolyogva Ares.

– Gondolom, az is fekete, és ordít róla, hogy egy vagyomba került – jegyezte meg Ruby, és megrázta a fejét. – Adok neked egyet.

– Miért nem viselhetem a sajátomat?

– Senki sem veheti észre, hogy magammal vittelek. Dühösekké lennének. Képes vagy befogni a szádat, és visszafogottan viselkedni?

– Én vagyok a visszafogott viselkedés nagymestere.

A lány vágott egy grimaszt.

– Kérlek, tedd meg, ami tőled telik, és ha valaki megkérdezi, akkor az unokatestvérem legjobb barátja vagy Boise-ból. Gyerünk!

Ruby elindult a terepjárója felé, amely az egyik mellékutcában parkolt. Amikor kinyitotta Aresnek az anyósülés felőli ajtót, a környék csöndjét panaszos nyikorgás törte meg.

A férfi gyanakvóan szemügyre vette a járművet.

– Ez az autó öregebb nálam!

– Hány éves vagy?

– Harminchat.

– Akkor igen. Szállj be!

Ruby megkerülte a kocsit, beült a volán mögé, és ránézett a férfitra, aki elegáns kasmírkabátot, fehér inget és fekete nadrágot viselt, és élesen elütött a kopott üléstől. Biztosan nem lesz elragadtatva azoktól a síruháktól, amiket tőle fog kapni.

A lány beindította a motort, és elindult.

– Megállunk nálam egy pillanatra, és beugrom a síruhákért.

– Rendben van, köszönöm.

– Igazán nincs mit.

– Kinek a ruháit fogom kölcsönvenni? A bátyádét, az apádét vagy esetleg... a barátodét?

– Egyik sem – felelte Ruby, miközben az utat nézte. – Az apám még a születésem előtt elhagyta anyámat, és senkim sincs a hűgomon és az anyámon kívül.

– A húgodat legalább már ismerem – jegyezte meg vidáman Ares.

Ruby zavartan elpirult.

– Ne vedd rossz néven Ivytól, hogy el akarta csavarni a fejed! Egyetemre akart menni, és élvezni akarta az életet, ehelyett anyánk betegszobájában tölti az ideje nagy részét. Az apja már rég meghalt, és nem is emlékszik rá.

– Ezek szerint ő más apától született?

– Na és?

A férfi vállat vont.

– Szerintem az apákat sokszor túlértékelik. Az enyém sem volt egyszerű eset.

– Görögországban nőttél fel?

– Ott születtem, de az életem túlnyomó részét máshol töltöttem. Nekem az a tapasztalatom, hogy az apák csak a számlák kifizetéséhez értenek.

Ruby megrázta a fejét.

– Az én apám egyetlen számlánkat sem fizette ki soha. És a húgomét sem.

– Gyerektartást sem fizetett?

– Nem.

A férfi összehúzta a szemöldökét.

– De a törvény előírja, hogy...

– Ez bonyolult.

– Akkor nem akarom tudni. Kerülöm a bonyolult dolgokat.

– Hogyan működnek a kapcsolataid? – kérdezte Ruby.

– Amint bonyolulttá válnak, véget vetek nekik. Egyébként sem érdekel a szerelem. Azt sem tudom, mi az.

Úgy hangzott, mintha büszke lenne erre.

– Ezért szakítottál a barátnőddel? – Ruby azonnal rájött, hogy talán túl messzire ment, és ránézett Aresre. – Elnézést. Ma este mindenki erről beszélt a klubban.

– Nem ezért szakítottam vele. Poppyt nem zavarta, hogy nem szeretem, sőt kifejezetten örült neki. Megbukott az első filmje, és azt akarta, hogy vigyem el Nepálba hegyet mászni, hogy megvilágosodjon. Nemet mondtam, mire elutazott.

Ruby lekanyarodott az országútról.

– Hová megyünk? – kérdezte Ares.

– Star Valley nagyon drága, ezért a városban dolgozók többsége nem engedheti meg magának, hogy ott lakjon. Én Sawtoothban élek, ami körülbelül húsz percre van. De úgy hallottam, neked van egy magángéped.

– Több is – felelte tárgyilagosan a férfi. – Sokat utazom, és ez a legpraktikusabb megoldás.

– Szörnyű lehet – jegyezte meg Ruby. – A barátaid biztosan állandóan kölcsön akarják kérni őket.

A férfi elmosolyodott.

– Nem igazán. Nekik is vannak magángépeik.

– Ó! – jegyezte meg halkán a nő. Sebességet váltott, és az autó recsegetve tiltakozott. – Ott lakom, fönt.

A férfi kinyújtotta a nyakát, hogy jobban lásson. Ruby követte a tekintetét, és megpróbálta egy idegen szemével nézni a környéket. A település kicsi volt, és tiszta, de az öreg lakókocsik és az út mentén magasodó hókupacok miatt szomorúbb látványt nyújtott, mint nyáron, amikor kinyíltak a virágok.

Ruby leparkolt a lakókocsijuk előtt, leállította a motort, és közben arra gondolt, hogy a szomszédai kedves és szorgalmas emberek, nincs miért szégyenkeznie.

– Mindjárt jövök.

Bement a lakókocsiba, és becsukta maga mögött az ajtót. A nappaliban sötétség uralkodott.

– Ivy? Anya?

– Itt vagyok! – kiáltotta erőtlen hangon az anyja.

Ruby bement hozzá, az anyja éppen tévézett. A vacsorája az éjjeliszekrényen állt érintetlenül a gyógyszeresdobozok mellett.

- Egy falatot sem ettél, anya!
- Nem voltam éhes – felelte halkán az asszony. – Mit keresel itt?
- Hamar végeztem, és felmegyek a hegyre a Lázadók éjszakájára.

Az anyja értetlenül meredt rá. Ruby habozott.

– Én... nos... magammal viszek valakit. Egy férfit, akivel ma este ismerkedtem meg. – Sohasem titkolt el semmit az anyja elől, ezért folytatta: – Azt a görög férfit, aki megvette a harmincmillió házat.

Az anyja beesett arcáról lehervadt a mosoly.

– Ne csináld! A gazdag férfiak nem tudnak szeretni.
– Ne aggódj, semmi közünk egymáshoz! – igyekezett megnyugtatni Ruby. – Elintézte, hogy legyen egy szabad estém, én pedig cserébe felviszem a hegyre. Valószínűleg soha többé nem fogom viszontlátni. – Adott egy csókot az anyja homlokára. – Meleg vagy – jegyezte meg aggodalmasan.

– Semmi bajom. Ivy mindjárt itthon lesz.

– Felhívott?

– Hazajött és átöltözött. Elment a barátaival pizzát enni.

Ruby megkönnyebbülten felsóhajtott. Ezek szerint a húga nem egy másik klubba ment.

– Szívesen itt maradok veled.

– Szó sincs róla – felelte határozottan Bonnie. – Rengeteget dolgozol, és megérdemelsz egy kis szórakozást.

– Rendben van. – Ruby megszorította az anyja kezét, és elmosolyodott. – Ha hazajöttem, mindent elmesélek. Szeretlek, anya.

– Én is szeretlek.

Ruby átment a saját szobájába, és odalépett ahhoz a szekrényhez, amelyikben a használt ruhákat tárolta. Évek óta gyűjtögette őket abban a reményben, hogy egyszer majd saját vintage boltja lesz. Áttúrt néhány dobozt, és amikor megtalálta, amit keresett, elvigyorodott. Alig várta, hogy meglássa Ares arckifejezését.

2. FEJEZET

Ares lefékezte a snowboardot a pálya közepén, és körbenézett. A tiszta égbolton ragyogtak a csillagok, és olyan hideg volt, hogy látta a leheletét a hold és a fáklyák fényében.

Néhány perccel később Ruby is lefékezett mellette a snowboarddal úgy, hogy szándékosan beterítette egy adag hóval. A férfi mosolyogva leporolta magát, és a fáklyás síelők felé biccentett.

– Még sohasem láttam ilyet. Gyönyörű látvány.

– Nagyon örülök, hogy itt lehetek. Köszönöm, Ares.

A férfi szíve hevesen megdobbant, amikor Ruby kimondta a nevét. Tudta, hogy már közel a cél. Hamarosan meg fogja kapni ezt a gyönyörű és különleges nőt.

Ruby vidáman rámosolygott.

– És senki sem ismert fel téged.

Ares szemügyre vette a piros és fehér csíkokkal díszített, kék síoverált, amely a nyolcvanas évek stílusát idézte. Amikor Ruby odaadta neki, először arra gondolt, köszönettel visszautasítja, ugyanakkor azt is tudta, hogy a nő próbára akarja tenni, ezért elfogadta a régi snowboarddal és a bolyhos pamutsapkával együtt.

Amikor kilépett az öltözőből, Ruby elégedetten bólintott.

– Így nem fogod felhívni magadra a figyelmet.

Ares legnagyobb meglepetésére valóban nem ismerte fel senki. A Lázadók éjszakáján a két helybéli olimpikon és egy híres hokijátékos volt a sztár.

Ares Thalia és Aristedes Kourakis egyetlen gyermeke volt, és már gyerekkorában szerepelt a nyilvánosság előtt. Az anyja a szépségéről volt híres, az apja a hatalmáról, és viharos házasságuknak egy tízéves válási procedúra vetett véget, amely az egyetlen fiukat sem kímélte. Arest állandóan a bébiszitterek gondjaira bízta, és egymással versengve halmozták el ajándékokkal, hogy megvásárolják a szeretetét. A kilencedik születésnapjára egy brazil légitársaságot kapott az apjától, pedig egy kiskutyára vágyott, és az apja mellékesen azt is megjegyezte, hogy cserébe el kell mondania neki, mivel tölti mostanában az idejét „az a kurva”, akit ő az édesanyjának nevezett.

Ares már rég rájött, hogy nem tud megszabadulni a nevéől és azoktól a dolgoktól, amelyek vele járnak, de most, ezen az idahói sípályán szabadnak érezte magát.

– Miért álldogálsz itt? – kérdezte Ruby. – Talán máris elfáradtál?

A férfi egyáltalán nem volt fáradt. Meg akarta csókolni Rubyt. Sőt sokkal többre vágyott.

Ruby megfordult a snowboarddal, és elindult lefelé.

– Gyere, ne lazslájl! – kiáltotta oda vidáman a férfinak.

Aresnek sok nővel volt dolga, de Ruby volt az első, akit látszólag nem érdekelt sem a pénze, sem a megjelenése. A valódi énje, a tettei, a szavai és a képességei alapján ítélte meg őt.

Ő is megfordult, és Ruby után vetette magát. A pálya tövében egy patak csörgedezett, és a társaság tagjai tábortüzet raktak a partján. Körbeülték a tüzet, vidáman nevetgéltek, és beszélgettek, és gőzölgő bádögögréket tartottak a kezükben.

Amikor Ares leért, lecsatolta a snowboardot, és valaki odanyújtott neki egy forró italt.

– Tessék, ettől felmelegszel!

A férfi levette a kesztyűjét, zsebre dugta, és elvette a bögrét.

– Köszönöm.

– Gus vagyok – mondta a vörös hajú, szakállas férfi, és végigmérte Arest. – Vagány a síruhád.

Ares először azt hitte, hogy viccel, de Gusnak komoly volt az arca.

– Köszönöm – felelte végül.

– Fogadjunk, hogy Rubytól kaptad kölcsön! Te vagy az unokatestvére barátja, igaz?

– Ühüm – dünnyögte Ares, miközben óvatosan belekortyolt a fűszeres illatú forralt borba, és elégedetten felsóhajtott.

– Rubynak nagyszerű érzéke van a vintage holmikhoz – folytatta a társalgást Gus. – Mindig azt mondogatom neki, hogy ebből kellene megélnie. Ha felvenne egy kis hitelt, nyithatna saját üzletet, de még nem sikerült rábeszélnem.

Ares vetett egy kétkedő pillantást a furcsa síruhára.

– Szerinted ezt tényleg megvenné valaki?

– Hát persze! Nézz csak körül!

Ares körbepillantott, és megállapította, hogy a többiek is hasonlóan furcsa síruhát viselnek.

– A drága cuccok a tehetségtelen embereknek valók, akik be akarják vásárolni magukat a sport világába – magyarázta Gus. – A te síruhád vagány.

Ares tekintete megállapodott Rubyn, aki a tábortűz másik oldalán beszélgetett egy széles vállú férfival.

– Kivel beszélget?

– A volt barátjával – felelte Gus. – Braden Lassiternek hívják. Akkor szakítottak, amikor Braden bejutott a nemzeti hokiligába. Most a New York-i csapatban játszik.

Ares még sohasem hallotta ezt a nevet, habár nem is érdekelte a hoki. És cseppet sem tetszett neki, hogy Ruby vele beszélget.

– El is jegyezte Rubyt?

– Igen. Nagy kár, hogy szakítottak, mert a gyerekek közül világhírű síbajnok lehetett volna.

Aresnek fájdalmasan összeszorult a mellkasa, mintha féltékeny lett volna, pedig ez nem volt jellemző rá. Megitta a forralt bort, visszaadta a bögrét Gusnak, és elindult a lány felé, aki időközben egyedül maradt.

– Hát itt vagy! – mondta Ruby, amikor ő odaért hozzá.

Braden dühösen méregette, és Ares a hokijátékos felé biccentett.

– Az a fickó a terhedre volt?

– Braden? – Ruby vágott egy grimaszt. – A csapata Vancouverben játszott, volt egy szabadnapja, és átjött ide. Úgy viselkedik, mintha még lenne valami közünk egymáshoz.

– A menyasszonya voltál?

– Gus mondta el neked? – A lány arca furcsa kifejezést öltött. – Az már nagyon régen volt. Amikor egyik napról a másikra milliomos lett, köddé vált.

– Ez nem szép dolog.

– A pénz önzővé és rideggé teszi a férfiakat.

Egyértelmű volt, hogy ez a megjegyzés nem csak Bradenre vonatkozik.

– Az is lehet, hogy mindig is ilyenek voltunk, csak a pénz lehetővé teszi, hogy erőteljesebben kifejezésre juttassuk – jegyezte meg Ares.

Egy darabig némán bámulták a lángokat, végül Ruby törte meg a csendet.

– Pénz nélkül sokkal szebb lenne a világ – mondta, és szomorúan felsóhajtott.

– Ezzel nem értek egyet – felelte a férfi. – Ha nem lenne pénz, akkor most nem lehetnénk itt.

A lány döbbenten rámeredt.

– Nem a pénz miatt hoztalak fel ide!

– Tudom, de neked most a pult mögött kellene állnod. – Ares óvatosan megsimogatta az arcát, és végighúzta a hüvelykujját a száján. – És akkor nem kényszeríthettelek volna arra, hogy felhozz ide.

Ruby visszatartotta a lélegzetét, és megborzongott.

– Nem kényszerítettél semmire – felelte Ruby, és vett egy mély lélegzetet. – Talán te más vagy...

A hátuk mögött csörgedezett a patak, a fahasábok ropogtak a tűzben, és a szél halkán susogott a fák között. A lány szemében visszatükröződtek a lángok, a haja csillogott a holdfényben. Ares megállapította, hogy Ruby egy mesebeli hercegnőre emlékezteti, de ez a mese természetesen erotikus, és az ágyban végződik.

A tenyerébe fogta Ruby arcát, lehajtotta a fejét, és megcsókolta. Amikor a szája hozzáért a lány puha ajkához, felforrt az ereiben a vér. Szorosán magához húzta Rubyt, és minden másról megfeledkezett.

- Vegyetek ki egy szobát! – kiáltotta valaki.
- Azt hittem, ez a fickó az unokatestvére! – jegyezte meg egy másik hang.
- Jézusom! Ez Ares Kourakis?

Amikor Ares meghallotta a nevét, hirtelen kijózanodott, és érezte, hogy Ruby izmai megfeszülnek. De nem akarta elengedni.

- Tűnjünk el innen! – súgta a lány fülébe. – Gyere el hozzám!

Ruby kissé zavartan körbenézett, és megnyalta az ajkát.

- Azt hiszem, ez rossz ötlet.
- Csak egy italra.
- Már megmondtam, hogy nem szoktam inni.
- Akkor hadd főzzek neked valamit! Egész este nem ettünk. Biztosan éhes vagy.
- Te tudsz főzni?

Aresnek születésétől fogva egész személyzet állt a rendelkezésére, és még sohasem főzött, de ezt most nem akarta beismerni.

- Készítek neked valami finomat. Ez lesz életed legemlékezetesebb vacsorája.

Ruby zavartan lesütötte a szemét.

- Nem lehet – felelte halkán.

Ares magához húzta.

– De lehet. Csak igent kell mondanod. Őszintén beismertem, hogy kívánlak, és azt is, hogy önző és gátlástalan vagyok...

Újra megcsókolta Ruby-t. A lány remegni kezdett a vágytól, és meg kellett kapaszkodnia a férfiában, nehogy elessen.

- Hagyd abba! – mondta, amikor Ares elhúzódott tőle. – Elmegyek hozzád.
- Igazán? – kérdezte győzedelmes hangon a férfi.
- De csak vacsorázni.

Ares tudta, hogy a csókjuk után ezt ő sem gondolja komolyan, és tisztában van vele, hogy a vacsora csak előétel lesz. A büszkesége miatt hazudott magának.

Ruby elbúcsúzott a barátaitól, utána a hónuk alá csapták a snowboardokat, és visszamentek Ruby autójához.

Berakták a snowboardokat a csomagtartóba, beültek, és elindultak. Ezúttal Ares vezetett, és alig várta, hogy odaérjenek a házhoz. Ruby Prescott ugyanolyan nő volt, mint a többi. Amint megszerzi magának, megszűnik az a heves vágyakozás, amelyet iránta érez. Holnap elrepül Sydney-be, és meg is feledkezik róla.

Ruby más, mint a többiek, de azért annyira nem más.

Ruby sohasem hitt a mesékben, mert túlságosan nehéz körülmények között nőtt fel. Azoknak a férfiaknak, akik úgy néznek ki, mint a mesebeli herceg, pusztán az a céljuk, hogy megrontsák a fiatal és naiv nőket.

Mi haszna származott az anyjának a szerelemből? Semmi. Először egy brazil milliárdosba szeretett bele, utána egy texasi olajmágnásba, és mind a kettő faképnél hagyta, miután teherbe esett. A szerelem boldogtalanná és szegénnyé tette, és megakadályozta abban, hogy egyetemre menjen, és megvalósítsa az álmait.

Ruby is hasonló sorsra jutott, mint az anyja. Braden néhány nappal az esküvő előtt faképnél hagyta egy zsíros szerződés miatt. Ruby-t csak az vigasztalta, hogy nem feküdt le vele, de elhatározta, hogy többé egyetlen férfiában sem fog megbízni.

Ares azonban megcsókolta a tábornótól mellett egy hideg, téli estén, és Ruby az összes fogadalmáról megfeledkezett. Egész életében ilyen csókra várt.

A férfi gyakorlott mozdulatokkal kormányozta az öreg autót a havas úton, és Ruby lopva szemügyre vette a szeme sarkából. Amikor ránézett a szájára, bizseregni kezdett az ajka a csókjuk emlékéért. Olyan hevesen dobogott a szíve, mintha ki akart volna ugrani a helyéről. Képtelen volt józanul gondolkodni. Csak érezni tudott.

Nem lett volna szabad belemennie ebbe a veszélyes játékba, de Ares csókja levette a lábáról. A férfi egyértelműen közölte vele, hogy önző, gátlástalan, és nem szereti a bonyolult dolgokat. Ennek a viszonynak, vagy inkább egyéjszakás kalandnak, biztosan nem lesz jó vége. És mégis...

Amikor Ares rákanyarodott a keskeny magánútra, és ránézett Rubyra, a lány jólesően megborzongott.

Huszonégy éves létére még szűz volt, mert túl sokat dolgozott, és feladta az álmait. Azzal is tisztában volt, hogy ha valóban változtatni akarna ezen, akkor jobban tenné, ha Montynál próbálna, és nem engedné, hogy egy görög milliárdos elcsavarja a fejét.

Hirtelen megcsörrent a telefonja, és az éles hang felriasztotta a gondolataiból. Beletúrt a táskájába, megkereste a telefonját, és amikor látta, hogy Ivy keresi, azonnal büntudata támadt. Vajon mit gondolna róla a húga, ha tudná, mire készül, főleg azok után, ami a klubban történt?

Ruby kinyomta a hívást.

– Minden rendben? – kérdezte Ares.

– Igen. – A lány vett egy mély lélegzetet, és gyorsan hozzátette: – De meggondoltam magam a vacsorával kapcsolatban. Azt hiszem, inkább haza kellene mennem...

A férfi lefékezett az üres út közepén, leállította a motort, és Ruby felé fordult.

– Ez hazugság. Nem lehet, hogy haza akarsz menni azok után, ahogy megcsókoltál.

A lány vállat vont, és igyekezett közönyösnek látszani.

– Az a csók valóban nem volt rossz...

– Nem volt rossz? – kérdezte hitetlenkedve Ares.

– ...de csak egy csók volt.

Ruby büszkén megállapította, hogy nem remegett a hangja, pedig majdnem elájult a vágytól.

– Mind a ketten tudjuk, hogy több volt annál – felelte kissé bosszúsan a férfi. – Te is érezted, és én is éreztem.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

Ares bosszúsan megmarkolta Ruby vállát, és egyenesen a szemébe nézett.

– Mielőtt megismertelek, unalmasnak találtam mindent és mindenkit. De most csak egyetlen dologra tudok gondolni, és meg kell kapnom. Mindenáron.

A lány szíve hevesen megdobbant. Ő is pontosan így érzett.

– Azt hittem, nem kedveled a bonyolult dolgokat.

– Ez nem bonyolult. Nagyon is egyszerű. Azt szeretném, ha eljönnél hozzám, és tudom, hogy te is ezt akarod. Miért próbálsz tagadni?

Miközben egymás szemébe néztek, Ruby telefonja újra megszólalt. Ránézett a kijelzőre, és látta, hogy megint a húga keresi. A tekintete ide-oda cikázott Ares és a telefon között. Nem tudta, mit válasszon, a józanságot vagy a szenvedélyt.

Vett egy mély lélegzetet. Azóta kívánta a férfit, mióta meglátta őt a klubban, de megpróbálta elhíttetni magát, hogy ez nem így van. A mesék sohasem válnak valóra, márpedig ez a történet kifejezetten mesébe illő volt: egy jóképű milliárdos elutazik a hegyek között fekvő kisvárosba, és kinéz magának egy hétköznapi lányt...

Ruby tudta, hogy a gazdag emberek mindig arra vágnak, ami nem lehet az övék, és miután megszerzik, értéktelenné válik a számukra. Biztosra vette, hogy ha odaadja magát Aresnek, a férfi hamarosan új szórakozás után fog nézni.

Ráadásul ha beleszeret Aresbe, és függővé válik tőle, tönkreteszi az életét, ugyanúgy, mint az anyja.

Amikor Ares megsimogatta a karját, megborzongott a vágytól. Lehunyta a szemét, és visszatartotta a lélegzetét.

A telefonja megint hívást jelzett, mire határozott mozdulattal kikapcsolta.

– De csak vacsorázni fogunk! – suttogta halkán.

Ares elmosolyodott, beindította a motort, és hajmeresztő tempóban végigszánguldott a magánúton.

De csak vacsorázni fogunk.

Amikor Ruby kimondta ezeket a szavakat, tudta, hogy a tűzzel játszik. Ez a férfi le fogja venni a lábáról, és szerelmi csalódás lesz a vége.

De még nem akart hazamenni. Évek óta ő gondoskodott a családjáról, és már elfelejtette, milyen érzés, amikor nem dolgozik. Az elmúlt egy év volt a legrosszabb, mert az anyja állapota fokozatosan romlott, Ivy állandóan ingerült volt, és Rubynak folyamatosan a biztosítókkal és a végrehajtókkal kellett harcolnia.

Ares úgy száguldott az erdei úton, mintha maga az ördög kergetné. Mintha ez a befolyásos, jóképű milliárdos úgy gondolná, hogy fabatkát sem ér az élete, ha nem viheti el Rubyt azonnal a drága házába.

De most csak egyetlen dologra tudok gondolni, és meg kell kapnom. Mindenáron.

Ruby megborzongott. Még sohasem kívánta őt senki ennyire. De ellen fog állni a kísértésnek!

Csak egy órát marad. Megvacsoráznak, és talán újra megcsókolják egymást. Talán többször is. De itt meg fog állni.

Egyetlen estére meg akart feledkezni a hétköznapiokról, és élvezni akarta az életet. Utána minden visszatér a szokásos mederbe, és ő gazdagabb lesz egy csodálatos este emlékével, amelyet a mesebeli herceggel töltött.

Ares lefékezett a kapu előtt, és beütötte a kódot. A kapu kitárult, behajtottak, és elhaladtak néhány kisebb ház előtt.

– Ezekben kik laknak?

– A gondnok, a testőröm és a sofőröm.

A főépületben égett a villany, és az ablakok fényben úsztak. A bejáratnál Ares megint beütött egy kódot, és kitárta az ajtót Ruby előtt.

Az előszobában levették a csizmájukat, Ruby levette a síkabátját, utána tétovázni kezdett. A férfi elkapta az overál cipzárját.

– Segítsek?

Ruby elvörösödött, és elfordult.

– Nem...

– Ahogy akarod.

Ares fesztelenül levette magáról az overált. A lánynak elkerekedett a szeme, amikor meglátta az izmos felsőtestét. Gyorsan odalépett a sporttáskához, amelyet behozott az autóból, és kivette belőle a férfi ingét, kabátját és cipőjét.

– Itt vannak a ruháid.

– Köszönöm – felelte Ares, de tudomást sem vett a holmokról, amelyeket Ruby lerakott egy padra.

Látszólag egyáltalán nem szégyellte magát, de miért is szégyellte volna? Izmos teste gyönyörű látványt nyújtott.

– Nem akarod levenni az overált? – kérdezte Rubytól. – Minden vizes lesz tőle, és szegény házvezetőnőnek fel kell mosnia a padlót.

– De igen – felelte Ruby. Sóhajtott, levette a síruhát, és letette a sporttáskára. Csak egy hosszú ujjú, szűk felső és egy fekete pamutnadrág maradt rajta.

– Csak vacsorázni fogunk! – mondta halkán.

Ares tetőtől talpig végigmérte, utána megfogta a kezét.

– Természetesen – felelte rekedt hangon. – Gyere velem!

Kimentek a konyhába, és amikor a férfi felkapcsolta a villanyt, Ruby fehér márványt és luxuskategóriás konyhagépeket látott. Minden ragyogott a tisztaságtól.

– A házvezetőnőd nagyszerű munkát végez.

– Jól néz ki, igaz? – Ares elvigyorodott. – Őszintén szólva, most vagyok itt először.

– Ezt hogy érted? Azt hittem, szeretsz főzni.

A férfi büntudatosan elmosolyodott.

– Néhány dolgot el tudok készíteni. Például a müzlit és szendvicset.

Ruby elnevette magát.

– Sejtettem.
– Nem tehetek róla. Komplettné személyzet áll a rendelkezésemre, mióta az eszemet tudom.
– Ó, te szegény! – jegyezte meg Ruby, és elmosolyodott. – De az igazat megvallva örülök, hogy végre megismerkedtem valakivel, aki ugyanolyan rosszul főz, mint én.
– Te nem tudsz főzni? – kérdezte döbbenet a férfi.
– Csak készételeket. Nálunk Ivy a szakács.
– Akkor lássuk, miből válogathatunk! – Ares kinyitotta a hűtő ajtaját, és szemügyre vette a tartalmát. – Nagyon meg fogsz lepődni – közölte győzedelmes hangon.

Öt perccel később letette Ruby elé a menüt: frissen sült bagett, csirkemell, saláta, paradicsom és többféle sajt. Bevitték a tányérokat a nappaliba. A tágas helyiség hatalmas ablaka a környék legnagyobb hegyére, a Mount Chaldie-ra nézett. Ares megnyomott egy gombot, és a fehér kandallóban meggyulladt a gázláng a fekete tűzkövek között.

A kandalló előtt egy vastag, fehér szőnyeg volt a fekete parkettára terítve, amelyen egy kanapé állt. Ruby azonban a szőnyegre telepedett le a tányérjával, mert az kényelmesebbnek látszott.

Ares letette a tányérját a széles kandallópárkányra, és odalépett a bárhoz.

– Mit kérsz inni?
– Ásványvizet – felelte a nő.
– Miért nem iszol alkoholt?
– Mert túl drága, úgyhogy lemondtam róla.
– Ez ízleni fog.

A férfi kinyitotta a borhűtőt, és kivett belőle egy üveg pezsgőt. Amikor Ruby meglátta a címkét, elakadt a lélegzete. Árultak ilyet a klubban, de olyan drága volt, hogy a vendégek ritkán rendeltek belőle.

– Neked elment az eszed! Ez az üveg többet ér, mint az autóm.
– A te autódnál minden többet ér.
– Inkább válasszunk valami olcsóbbat! Úgysem fogom érezni a különbséget.
– Én mindenből a legdrágábbat szoktam választani – felelte a férfi, és felbontotta a pezsgőt.

Ruby kényelmesen elhelyezkedett a kandalló előtt, és megmelegítette a lábát a tűznél. A férfi leült mellé, odanyújtott neki egy poharat, és koccintott vele.

– A Lázadók éjszakájára! – mondta.
Ruby óvatosan belekortyolt a hűvös, szénsavas italba, és jólesően megborzongott.

– Ízlik?
– Igen.
– Remekül illik a vacsoránkhöz – jegyezte meg vigyorogva Ares.

A lány beleharapott a bagettbe.

– Igazad volt – közölte, és elégedetten felsóhajtott. – Tényleg tudsz főzni.

Már majdnem kiürült a tányérja, amikor észrevette, hogy Ares hozzá sem nyúlt a vacsorájához.

– Te miért nem eszel?

A férfi egyenesen a szemébe nézett.

– Azért, mert valami mást kívánok.

Elvette Rubytól a poharat és a tányért, és letette őket a kandallópárkányra. Utána lehajolt, magához húzta a nőt, szenvedélyesen megcsókolta, és közben simogatni kezdte a testét. A lány érezte az érintését a ruhája vékony anyagán keresztül, és bizseregni kezdett a bőre, mintha áramütés érte volna. Megmerevedett a mellbimbója, átkarolta a férfi vállát, és szorosabban magához húzta.

Ares lefektette a szőnyegre, és csókolgatni kezdte a nyakát. Ruby hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és képtelen volt józanul gondolkodni. Amikor a férfi újra megcsókolta, szenvedélyesen viszonzta a csókját.

Ares végül felállt, könnyedén felemelte Rubyt, bevitte a hálósobába, és ott is bekapcsolta a kandallót. Az ablakon keresztül besütött a hold, és megvilágította a hatalmas ágyat.

Ruby nem értette, mi történik vele, de úgy érezte, mintha egész életében erre a pillanatra várt volna. Képtelen volt ellenállni ennek a férfinak. Arra gondolt, hogy talán mégis tévedett, és a

mesék tényleg valóra válnak.

Amikor Ares lefektette az ágyra, érezte a férfi merevedését, és hevesen vert a szíve, miközben az lassan levetkőztette.

– Gyönyörű vagy – suttogta Ares, és kikapcsolta Ruby melltartóját. – Egész este erre vártam.

Amikor lehajtott a fejét, és csókolgatni kezdte Ruby merev mellbimbóját, a lány halkán felnyögött. Végül az egyszerű pamutbugyi is lekerült róla, aztán Ares bedugta a fejét a combja közé, és a legérzékenyebb pontját csókolgatta.

Ruby levegő után kapkodott, megmarkolta a férfi vállát, és hangosan zihált. Tudta, hogy rá kellene szólnia Aresre, hagyja abba, de nem most... még nem...

– Ez nagyon... nagyon jó – suttogta a férfi.

Ő is gyorsan levetkőzött, és meztelen testük egymáshoz simult. Újra kényeztetni kezdte Rubyt a nyelvével, és a lány belemarkolt a takaróba. Amikor végül eljutott a csúcsra, és a világ ezer darabra robbant körülötte, hangosan felkiáltott.

Ares felegyenesedett, kivett egy óvszert az éjjeliszekrény fiókjából, felhúzta, és óvatosan ráfeküdt Rubyra, aki kissé még kábult volt az orgazmustól, de érezte, hogy a férfi széttárja a combját, és mélyen beléhatol.

Az éles fájdalomtól görcsösen megrándult a teste, és belemélyesztette a körmét a férfi hátába.

Ares mozdulatlanra dermedt.

– Te még... szűz voltál? – kérdezte döbbenet.

Ruby bólintott, és elfordította a fejét.

– Hogy lehet az? – kérdezte kissé bosszúsán a férfi.

A lány azon töprengett, mit válaszoljon erre. Elárulja neki, hogy a nagy szerelemre és a mesebeli hercegre várt? Tizennyolc éves volt, amikor Braden megkérte a kezét, de érezte, hogy nem ő az igazi.

– Ruby!

A lány szemét elfutották a könnyek, és ránézett Aresre. A férfi nem mozdult. Adott Rubynak egy kis időt, hogy hozzászokjon a méretéhez.

– Ha tudtam volna...

– Pontosan ezért nem szóltam. Már megtörtént, és nem bánom – felelte Ruby, azután halkán hozzátette: – Csókolj meg!

A férfi arckifejezése megváltozott. Lehajtotta a fejét, csókolgatni kezdte a lány szemhéját és arcát, végül pedig a száját.

Ő szenvedélyesen viszonzta a csókját, és a nyelvük izgató táncba kezdett. Ruby tudta, hogy soha többé nem lesz az az ártatlan kislány, aki eddig volt. Összeolvadt a testük, miközben a férfi mohón csókolta, és ő teljesen átadta magát neki.

A bátorítása miatt Ares hangosan felnyögött, azután mozogni kezdett benne, egyre gyorsabban. Ruby megemelte a csípőjét, hogy a férfi még mélyebben beléhatolhasson. Ares hangosan zihált, és végül egy rekedt kiáltással elélezett. Ruby felnyögött, és miközben a teste minden porcikáját átjárta ez az ismeretlen és csodálatos érzés, erőtllenül visszazuhant a matracra.

Valahol csörögni kezdett egy telefon. Egy idő után elhallgatott, de újratekerte.

Ares kelleetlenül kinyitotta a szemét. Nem akart felkelni.

Az ágyában feküdt, Ruby mellette aludt, és a feje Ares meztelen mellkasán pihent. A férfi szorosabban magához húzta.

Egy szűz! Ruby még szűz volt! Ares még mindig nem tudta felfogni, és azt sem akarta elhinni, hogy ezzel a nővel töltötte az éjszakát. Ez volt élete legcsodálatosabb éjszakája.

Ares kinézett az ablakon. A hajnali fény rózsaszínű csíkokat festett az égboltra. Egész éjjel egymás karjában aludtak, ami még sohasem fordult elő Aresszel, pedig sok szeretője a szemére vetette. Alvás közben képtelen volt elviselni egy másik ember közelségét.

Egészen mostanáig. Ruby más volt, mint a többiek.

Óvatosan elvette a telefont az éjjeliszekrényről, hogy ne ébressze fel a lányt, de amikor látta,